

i förnuftet, 4 stämmer människans moraliska karaktär, eller om dess högre bestämda karaktär. Här blir med ett och fråga om, huruvida den subjektiva viljan, som är and, söker till brennande, personlighet eller inte?
644. I de frågor om människans personlighet, hos Keineratth varit oafstämmande och oacklader. Han har tillnått bryt i en fremsigthet uti moraliskt, för bestående af hug, vilja och intelligens, men han har inte kunnat utröna, i hvilket förhållande de tre stå till hvarandra. På en del ställen i hans anthropologi, framställa de tre, såsom själfständiga, af hvarandra oberoende, mykter. Viljan är inte tvungen, att följa Förnuftet, ledning. Förnuftet, som på de flesta ställen är en del af intelligensen, är inte heller beroende af viljan: hugen är inte, beroende af någondana Förnuftet, utan hug, stundom intelligens. På ett ställe är Fran, det oacklader Förnuftet, på ett annat ställe är Fran uti hugen: stundom tillägnas han Förnuftet sådana erfarenheter, som till hans hjertats till ex. Fran, försäkringar o. s. v.
645. Den andra oackladerhet, der

lagiska konsekvenser näppe göra Rationellsten villnått, kvar han skall söka förnuftet. Keineratth har gifvit Förnuftet en hel annan betydelse, än hvad denna Term haft i försvär av årtionden tider, och dermed har han på orsakat en oreda i själva Termens lagir, som han gifva anledning till missförstånd, då man läser de ålona Filosofiernas arbeten. Rationellisterna säga och Allmoget som na afvenliga, derans, att Förnuftet är känslor, argar, och Fysiologierna säga like heller himna sig, uti en jäfva förväxling af argar, kvast genom Förnuftet här både hinner, intelligens och hug, både tankeförmåga och känslor förmåga, ty sådana erfarenheter har Keineratth på sina ställen bundlat Förnuftet.
646. Jag tror det vara vrida nyttiga re för Religionen, vännas, att låta Rationellisterna behålla sitt gamla Förnuft, med den beqvämning som Kant gifvit de samman. Vi på då en säker utgångspunkt för våra forskningar. Vi veta, att Rationellisterna äro primitivast, att de gå ut från några själstagna psykologier, som sakna all Fysiologiska

grand; att de inveckla sig i matfärför,
samt att man af förliga Rättshälfte
färför, kan härleda färför färför, som
färför på arimlighet, till v. i lärer om
harmonia proportionaliteta; i lärer om färför
lär, substantialitet; i lärer om de
färför beiljans a/v.

647. Lätt Förmuñtet vana en förmån-
ga af Ideer, en princip för Allt godt
stort och ädelt. Lätt Förmuñtet vana
en Gudamlig humors följda, kallas
Gudamliga innehåll, iika som ett
mey af Författandet. Lätt vidare Förfat-
det, under bemärdandet, att förklara
Förmuñtet, Gudamliga Ideer, om det
goda, fäme, rätta och fullkomliga,
från sig på det transscendentala
fältet, i det abstrakta tänkandets re-
gioner, utan subject, utan object,
med det stora Yagat i medvetandet,
och Egen men i bakgrunden.

648. Då blis frågan: hur på mäss
fatt på den kraft, som uppehåller
Jagat (den stora tanketen)? Jo;
denne kraft finnes i Jagat: det
behåfs ingen Sal, ingen fjörna,
som uppehåller den på intet ställe
de tanketen. Jagat är sin egen

Sal, sin egen fjärrna, sin egen värme, sin
egen kraft. Den gubarnliga fjärran i
förnuftet, är jaget, Sal, och denna
fjärra, som af inga dunster kun förtvink-
las, bytes sig i regnbågarnas färger, och
de hänga i deerna: den monklipps vil-
jan, som ärenledig hos sin grund i
förnuftet (Avt.) är den kraft, som
flyr hela förnuftet till de åkända
landet. "När manuskaver
gör det rätta på det rätta skall,
utan afseende på några föredrag,
ja bekämpar man inte punktade på
eftersättningar." och "Jag skall visa
god mist för nästan, att jag kan
ha turken, och lifna dygdt."

649. Men hvant tager da Passionen
na vagen, som triefus det yndelige
pakkelt til nedrige handlinger?
Hvant tager drifttenne vagen, som
giver ja myrken upfandte: un-
lige menneskers medlemmer
De fa ikke finnes til: Men tænke
nær kjennet, han har kopul
den alle med sin vilje magt.
hans ftene Yag har begravet dem
alle fimmere i materien, men
der, uk. fæktet dem i glænske
plad. Filosopen, har ingen afledt
drift, ingen nærings driftingen
Equilibrium ingen ambition

Han fäster sig äfven. All smädelse, och
Allt beröm. Hans kärlek är och förnufts
kärlek. Och uti allt detta ligger ingen
Egoism, ingen ambition, ingen Egennytta
ingen gälla i hans rena blod. Han är
ren, som en Engel, och behåfves inte
för sin frälsning för Gud eller människor.
650. Slutprästämålet af denna Förnufts
Religion lyder således: dygden belönas
sig själf, och ~~den~~ under ytterligare
belönad. Så vitet är Filasofen gör af
seende på några belöningar för saka
upprättningar för moraliskhet, val, på
låter han rikad denna bifakt: på be-
gående inflyga, såsom en Uppmaning
för de dygdiga, men hans dygden är han
enligt verk, en produkt af den mora-
liska viljan, som är nedlagd. Förnuftet
så behåfves inte heller belöningen. Han-
na istället några Annan är honom
själf. Han behåfves inte ställa orden på,
att det är Gud, som belönas dygden, ty
då skulle han naturligtvis komma
i bevaende af några bättre magt.
Den förre mätte orden ställa på, att
dygden belönas sig själf. Och under
ytteligare belönad.

651. Denna dygdelära har inflytt sig i vår nya
Cash. Och besymmerligt nog: icke blott Rationalis-
ta gilla den, utan äfven de envaliga, milksam-
vete allting blifvit väckt, tycku om Hedningarnas
dygdelära. ty hedniska är den, alltså. ~~den~~
ringarne, som inte kände för samfundet, be-
midade sig, att lyra dygden, böga i det. Men
mera besymmerligt är det, att Mycket
Författare icke endast den lagiska Casse
genom, då dygden på detta ställe antages
icke blott negative, såsom en utriktig Enbar
vandel, utan äfven positivt, såsom någon-
ting godt, förmedl. Monnikens kan förtjena
saligheten, under det att en Aleskärbratt
fjort eller brist på dygd antages denjäm-
te, uti samma härbark. Huru kan dyg-
den belöna sig själf, när det icke finnes någon
dygd? 652. Enkellet är detta att kortligt
sätta: Moralisk. Då dygden beror af
Monnikens själf, så beror och be-
hov af henne själf. Från jaget utgår
handlingen, från jaget utgår och på
belöningen. Ja! den som kände vara
på dygd, som Filasofen, kan behöfve
visst icke frukta på ett nästningarnas
den Annan verld. och uti en sådan
Religion. Lära kan det alltså blifva
fråga om en främmande förtjenst
eller "factis factis viciorum". Huru behöf-
ver den försäras, som icke har begått
något bratt? en sådan har dygden
ill salighets grund.

K. K. Huru skall människans
komma till Förnuftet, rätta bruk?
653. Huru historien visar, att verk-
den aldrig varit styrd af förnuftens
principer, däremot dock Rationalis-
terna alltid om en enig lyckförlighet
i Förnuftet, herrabane. Dock må
de medgifva, att så människans kom-
mit till Förnuftet, rätta bruk. En
Fritänkare (A. A.) har sagt: "man bör
våga sitt Förnuft, och föräbla sin
vilja." Den af följer, att Förnuftet kan
adlag, och viljan föräblig. Men af det
förna följer ike det förnare.
654. Vi hafva visserligen medgifvit att
Förnuftet, eller rättade Förståndet kan
våga sin vilja, måht. Människan
kan genom studier uppfylla både minnet
och Förståndet, men detta sker ike re-
tan. Med en ansträngning, och desu-
tan kan det göras, innes man
kan komma till Förnuftet, rätta bruk
genom studier. Antill pådrag några
ting mera, än en Farkapsala. För
att bli en själfständig laro-

have måtte man uppfylla sina bästa arbet-
ar, och ändå vill det ike lycka för må-
gan, att komma till Grad af Förnuft,
adling, som pådrag, för att kunna in-
de moraliska fanningens grund. Att
dessa bli en själf och vandes yttre
lygare belärad.
655. Men ibland de, som användt sina
bästa ansträngningar, på studier och Förnuft
adling, fin ända ike många, som vil-
ligt filosofera förnuften. Kommit
till Förnuftet, rätta bruk. Till och med
de lärde, som till G. profeterna
anses ike hafva kommit till Förnuft
till, rätta bruk, så länge de följt Förnuft
till, ja att Förnuftet ike för tank
frött, huru Rationalismen i våra tider
icke lades. Negat förnuftigt intåg i sina
betraktanden, att flytta till Förnufts Rik-
giord. Men då pådrag, att man
hafva ett adligt Förnuft, ike kan
äfnas, den, att de fästa i en
her och och okunnighet, om förnuft
gen, emedan de behöfver af Enkelt
(A. A.); genom hvilka makt vill de
filosofen uppfylla den nå mas för
till Förnuftet, rätta bruk?
656. Frisinnade Rationalister yrka, att
masse af folket bör uplysa, af
dessa om sina meningslösa vil-
tyheter. Man bör undersätta dem

om deres höga människliga värde. Allt det talas om
deres moraliska förbättring, tygs dock all
fruktan för anses i en annan mening
och gifvas dem någon annan evig lycksalighet,
jämte de andra för fridhet, tillfreds-
fakt. Andra Filosofen, som tylla de
Moraliska principen, franya sig
af huru någon, uti ett abstracta tanken
dets Religionen, och bry sig för en
Folkets rättigheter och lycksalighet.

657. Rationalis men förklarar sig der-
ut, att gifva en förnufts Religion; och
vare det blott möjligt, att bibehålla
Moralen af Folket och god af förnufts
och adliga, som fördrag, för att kunna
till förnufts, nästa bruk, eller för att
inse de moraliska principen, kunna
en förnufts Religion bli ena guden
där: för skulle vi ingenting hafva, att
innvända mot påstandet af en förnufts
Religion för denna orolighet, d. r. /
såsom tillräcklig för moraliska ändamål,
och inga skänka sig till onackliga
beräkningar.

658. Vore nu civilisationen det en-
da medel till vinnande af lycksalig-
het, för vare nödverkligen största delen
af människas plågt att bekämpa,
som icke är i tillfälle att på den

bildning, hvilken förnufts fördrag saknas
villkas för vinnande af lycksalighet. Men
lycksalighet är icke den civiliserade men-
niskas lycksalighet än den naturliga,
afte, finne, den naturliga baringen, som
glädje, frid och besvär, lust och minne
bekymmer, är i statet. Civilisationen
lycksaligheten många. Deras fördrag, som icke
kunna tillfreds ställa, till ex. ambition,
som icke kan tillfreds ställa, utan mot-
stående medel. Civilisationen ger
anledning till lyster, plåga, förfäring, ängst,
het; och finliga njutningar, som icke
af Alla kunna njutas.

659. De finliga begärens äro till sin
natur omätliga; det finliga njutnings-
begäret är hos människans obegränsade.
Ja, men den naturliga människans
för njuta, der men vill kan hafva,
och på snart medel till begärens
tillfreds ställande tryter, blis kan besvär
och nöd, kan han då olycksalig, den
sine anskärper också. Hinder det att de
moralisationen alltid följes civilisatio-
nen: ja, ja, icke därför, att den
moralisationen nödvändigt måste vara
en följd af civilisationen, utan därför
att civilisationen förnämligast består
uti de objectiva förnämigen, till exempel
af öfning, vreden, njutning, bildning

riktigast Alldels, försämrare. Hjertligt är
och förblis avbildat eller skildradt,
ju längre det krossas de naturliga
gränserna, med vilka Menneskorna blif
mit framförd i världen.
660. Det är också en Allmän erfaren-
het att demoralisationen är störst. Stora
fläder, hvarst civilisationen är störst.
Uti aflygska stadsbyggdas, hvarst in-
går civilisationen finare, trängre, ännu
ärlighet, trygghet, gästfrihet, och
det är också trängre, och i stora fläder för-
tar man försämrare den goda erfaren-
heten i sederna. Det är också en Allmän
erfarenhet, att exempel sitta.
En Menneska, som af naturen är främ
och god, kan snart blifva i grund
förderfvad, då han kommer i elakt
sällskap. Då hade fått man då man
nisskane komma till förnuftet, rätta
brukt? Manne genare förstånd
ling? 661. man, som ofta sett, att
den, som af naturen har anlag för
starkt, blir genare upfattning och
bildning och försämrad last. Man för
genare förståndet, och ling och stora
förmåga, att använda sin för-
ståndighet, till upfinningen af de
bästa medel för passionernas

utövning. Man kan gifva sina
passionerna en moralisk an-
ställning, och desto bättre kan man
förstå upfattning. Den som vill se
villan af sin hälsa, kan man ge
föreställa sig en man, med det snickaste
språk, och med det elaktaste hjerta. Giff
ja för sin ande ut. Salene mänsk-
af utviskade hafvar, som historien
hundra tal att utvisa. Hittil hafva
satsen blifvit namnkunniga i
världen: ju större haf en mä-
tig och frilinnits man varit, desto
större anseende och nytthet
har han hunnit.

662. Vichat har insett, att upfattning
och bildning inte kan förärvas men
nisskane passionerna. Denna fysio-
giska samling bekämpas af handskif-
torien, och af den Reformatorerna
hafva insett, att läroverken inte kan
anskaffas. Menneskane moraliska
karaktär. Ty läroverken, snille, snart
och Salene kan Menneskane upfattning
och genare sin vilja, snilt, man
vilja, förledning kan han också
komma, thund Rationalitetens inbill-
sig, att afven detta står i Menneskane
förmåga. Innan Alltså Rationalitet
kan stå till or förnuftet, Religiosa

663. Kan författaren bevisa, att han kan föreställa
sin vilja, eller anse sig sin moraliska fri-
het. 663. Det gifves färdane Fritänkare
som påstå, att synden eller det andra icke
innebär något annat, enredan dygden icke
kanne kallas på dygd, om icke dess mot-
sättelse synden eller det andra hade fun-
nits till!! Utan detta påståendets hafva
vi ett medhåll af dygden, ty dyg-
dens färdighet kan icke på annat sätt
tillfredsställas. Det hade naturligen icke
varit någon förtjänst, att vara dyg-
dig, om satten icke funnits till. Men på
dygd: i sin färdighet har kvarken
den personliga färdigheten eller färdigheten
funnits. Enligt detta färdigheten
bevisa, att dygden icke varit dygd
om dess motstånd dygden icke fun-
nits till. Vi äro naturligen icke nöjda
med blotta färdigheten och agnens
hypoteser.

664. Enligt denna lön om dygden och
dess motstånd, skulle det andra vara
dygd, och på vida andt och godt icke
och abstrakta begrepp, utan egen
färdighet. Härmed till personlighet.
på måste en ond personlighet vara
icke frig som den goda, all den
till det goda icke kan existens

utan sin motstånd. Derpå följer, att om
det icke finnes någon dygd, på Mel-
le det icke heller finnes någon Gud, och
att dygden och Gud äro en och samma.
färdigheten dygd, som kan göras af en
moral. Utan detta finnes ingen dygd.
eller "dygden vara icke möjlig, om icke
det andra finnes till." man kan då säga:

utan. Kald finnes ingen värme, eller: finnes
det ingen tyf, på finnes det ingen är-
lig. finnes det ingen fyllnad, på finnes det in-
gen nykter. Men, det finns ingen annan
än den dygdiga Fritänkaren, som kan
vara att utan dygdens område.

665. Då den ena Fritänkaren bevisar, att
dygden icke kan existens utan dygd, på kan
men den andra Fritänkaren och bevisar
att dygdens eller det guds motstånd är ondt.
Men här: det vill säga: det andra kan ingen
verklighet det finns ingen personlig dygd,
utan endast en ond vilja och en god vilja.
innan en och samma person, det. Men
den andra viljan är icke personlig, utan
personlig vilja, och kan påledes ingen sub-
stantialitet. Dessutom är den andra viljan
icke personlig egen vilja. Men det
finns annu en tredje utväg, att kunna
ifrån det andra genom presentation, nemlig
gör det påståendet, att synden och dygd
finns icke inneber något annat, om icke
kan icke förödmärdas. Står på, eller

666. Hått offas nu Skapandet. Jamma för
hållande till människans, som människan
till sig. Kommer detta lilla bråk, kan
icke förelämpa människan med sitt skäl, och
omdöma människan kan fatta sig af en fjell
barnens smädelser. Men om man kan
Gud fatta sig af en den lilla fjell barnens, till
förens eller färdigkarnen, smädelser, då kan
man sitt Gudomliga förnuft och den fria
viljan, är närmast Gud i helighet och nåde
färdighet. Det är ett möjligt möjligt, att
filosofen kan fatta sig af en Skapelses
smädelser, likasom kan fatta sig af en
Guds barnens, som katta smädelser på honom
omdöma desse barnens är af en möjlig, och
kafva icke bättre rätt.

667. Men visst är det, om man kan
fatta sig af en sina egna barns smädelser, och
nu små och abetydliga barnen de äro.
De äro naturliga barnliga
ter, försedde med förnuft och fri vilja. Det
är mellan honom och barnen en förhållning
frändskap: de äro hans eget verk. Jag föra
håller mig, att filosofen, om han kan
fatta sig på en, smädelser på sig, så
af Barnens smädelser: ämnerne kan
man sett af teologien, att konungar och
Furstar äro nåd och barnhållighet

kräffat sina barn med stränghet för måjesta
brätt. Men är Filsofen släpper sig på det
håga transcendentalistiskt, kan han dock
abstrahera sig ifrån all smädelse, när hans
föreläsning angripes af hans egna barn, eller
när hans förnämsta gästgiver, Egoism och ambi-
tion, påstås, af dem, som äro hans närmaste
668. Man har också hört föräldrar säga om dy-
liga barn, som bära händer på sina föräldrar
"du får den förfärliga flickan i min likhet".
Och den gamle Israel sade till sina barn:
"I varder drifvande omnia græi här med jag
heder i grafven. Här hjälpa inga prelatie-
rer, inga papstmon: den moraliska närvarande
keten knädet på i den fria viljan, ställe. Fil-
sofen själv måste göra sina barn ansluta,
icke allena för brätt annat kan respektig-
het, utan äfven för fäderna, brätt faderlig-
het. Anar, till ex. att en dater bli en hoga
fäderna höga ära är kränkt genom barnens
förnedring i den allmänna opinionen. Detta
berispar juft att förlora, framtid, kan säga
att Filsofen ick kan fatta sig äfven att
smädelse, när den kommer från hans barn.
669. Så vida Filsofens Gud är en stor Filsof.
Som har samma egenskaper i sig
förel, hvilka Filsofen har i mått, så
borde han kunna föreställa sig att
liksom Filsofens höga ära kan
bli kränkt genom barnens
förnedring i den allmänna opi-
nionen, så kan äfven Guds ära
kränkas, genom barnens

förnedring, och följaktligen, då den those
Filosofen som är rännakt Gud i ära, hägrat
och sträckt utom nåd och barmhärtighet
straffas sina barn för majestätets brätt,
om han innehas häfta magten, eller gör
dem arfläsa, om han inte har magt, att
straffa dem till lifvet, så måtte afren
Gud, döma sina barn till dödan, eller gö-
ra dem arfläsa, för majestätets brätt,
emedan Guds kaga äro här blifvit
kränkta genom barnens förnedring
i dess Allmänna Opinionen, allt detta
till följe af de kaga sagnspäner, som
Filosofen tillämnas Gud.

670. Men kan Filosofen bevisa, att man
viskan på i samma förhållande till
Skaparen, som sjelf demmelar till
manniskan, då kan det visst vara
möjligt, att Skaparen är så riktigt
Uppfattad af oss all förnädelse, och
allt bevisar, att hans kaga äro inte
kan blifva kränkta genom barnen,
förnedring i den Allmänna Opinio-
nen, kan han då inte förargas eller
fåras af tyll kunnigslig förhållande
och i sådant fall, kan inte manni-
skan göra kagan annat superior, kan
kan inte anklagas för majestät

brätt annat Gud Personligen, ej hellan kan
han antagans på förjellena man, så kan
dender med sitt agtaktiga väsende kan
förorsakat sin Skapare sorg (1. maj. 6.)
och blifvit hans grä här med sorg nedan
i grofver.

671. Det rätta sättet att komma till för-
rättets rätta bruk, måtte således bestå den-
ti, att verldens stora tankane tilläsa
sitt genom speculationer besvara sig ifrån
allt bevisade af en kagne magt, genom
speculation kunna de besvara sig ifrån det
moraliska ansvaret, och således kun-
na de utan fruktans framtända inför
Guds dämstäl: genom en sapsim, kunna
de fråga sig sjelfva fram det andra
så vida de inte tillägna sig den andra
sinn, så kan sin egen vilja, eller denigen
att de förneka det andas verklighet, ut-
la denigen, att de sätta det andra
som ett nödvändigt villkor för det ena
då, humaniseringen det andra, skunci det
gudas motfärd, bli någonting godt
så vida det gada endast genom det andra
kan existens, eller det gada kan endast
genom det andra på sin verklighet.

672. Sedan Filosofen sålunda besva-
rat sig genom speculationer från allt
annat och spädligt och besvart
sig från dygvalig värld, så att kan
blifvit alldeles oberörda af

Denne kære magt, ja i det ingens Kanth,
att genom prekalltior bliwa öfverende
af All käre magt, och till detta fullkom
liga Återgående öfverföres den Naturliga
Människan Alltid af Egoismen, som
uti Filosofen kända När sin käre full
Känslighet. Att tinnom en smälkan den
monarkiska viljans absoluta frihet och
dessa behöande af Guds Kärar vilja
Upphåller denigman, att Människan
vilja blifvit af Käraren beständ
Gifvas den sig själv beständande.
Alltså är Människan absolut fri och
oberoende af All käre magt.

673. Och detta öfverende som Filoso
fen kan kända medelst logiska deductio
ner, har verkligen kunnit till sin käre
sta Administration grundat, sedan enkl
kunnit till det fullständiga självmed
vetandet af sin Gudomliga Natur kan
den nu uten Samvets förnekielse af
Krudda sig "Alla politiska och Religio
ners band" och således kunnit till För
nuftets rätta bruk, genom revolu
tioner och Tyranni. Man kan med fullt
medvetande af Historiens gång förstå
ra, att Egoism, Egoism och ambi
tion äro frihet, trädets käre, för
söfin är frihet, trädets blomning,

och Revolutioner med dem åtföljande
Tyranni äro deys frukter. Då först kan
verlden kunnit till Förnuftets rätta
bruk, När den i många lifvår dygling
käre Ideal uti Förnuftets Herradöme.
Tyrannismen i Frankrike och Tyranni
et i de absolutistiska Staterna, beröfa
att världen kan i några dagar kunnit
till Förnuftets rätta bruk.

L. L. Hvad är Samvete?

673. "Et medvetande, som anklagas det onda
och gillar det goda i våra gemningar." Denne
beskrifning på Samvete passar icke på något
visst förnamn, den passar icke på ett enkelt Samvete,
som icke kan gilla någon ting godt i våra hand
lingar, emedert ingenting godt har blifvit
gjort i det Naturliga tillståndet. Beskrifning
gen passar icke på ett försvand Samvete, som
ingen ting andt anklagas i våra handlin
gar, endast en grannrike med ett försvan
det Samvete, icke vet sig kända några
ting andt gjort. Beskrifningen passar
icke på ett godt Samvete, som kan an
se någon eller upfatkar, icke kallar någon
beskrifning på ett andt Samvete, som
både anklagas och upfatkar, det andra.

674. Den Naturliga människan kan för
dygden eller dygdet förstås. Det för
ket, som kan kända ett försvand Samvete
som agillas kända till och bratt, passande
mord, morder, tyfveri, mord, och
mål, tyfveri, med flera dygden kända till

Jam förstås smät hedens och Egenrättshändighe-
ten som förstås. En sådan människas samvete gill-
lar dock det goda, som han tror sig äro: till ex.
en dygdig hustru, som har ett aktyllt begär, smiden
där smät förstås, och denna sager äfven
det onda, gillas hennes samvete. Men skulle
hon för förfälsken, på anklagag hade den föne
af sitt samvete och bliggas äfven sin fraghet.
Ett sådant samvete är, om beskrifvet i vissa
Cacherer: det är, den naturliga dygdens, eller
hedens djupfullhet, och Egenrättshändighet, djup-
fullhet, samvete. Det innehar icke någon
affekt, för begäret, det innehar icke någon
förmät smät begäret, men väl smät begäret,
till frihets ställande.

674. Ett sådant samvete kunna också de dyg-
liga hedningas hafva, emedan det är om
hedningarnes samvete, som Apatheles. Pau-
lus taler i Romani 2: 15. "Hans visan
den sammatlades, att den naturliga lagen
eller samvets lagen uppenbarar sig till
hedningarnes misvetande på tre sätt,
Nämligen först såsom en lag i själfver-
i deras hjertan, det är Rättens känslan,
för det andra uppenbarar sig såsom
lag i samvetet såsom samvets lag, och
slutligen uppenbarar sig såsom
lag i förståndet, såsom tankes eller
begrepp som Rätt och orätt.

676. Man finner här på, att lagen
uppenbarar sig på tre sätt i hjertat, på
samt en känsla af Rätt och orätt,

och hamnar derifrån till samvetet, som
har sitt organ i det subjectiva medvetandet
"Synesidäpis!" hvarifrån det hamnar till
förståndet under form af tankes eller
begrepp. Att denna ordning på det ma-
nalliska Elementets uppfattande ifrås sig
till till förståndet, och sin grund till
organernas byggnad och läge, in-
ställ, så snart man blir öfvertygad der-
om, att hvarje mänsklig förmågenhet
har sitt motstående organ i kroppen.
677. Men denna lära smiden alldeles
smät Filosofens förståelse om förstå-
else och abstrahering af alla organiska
beting. Han påstår tiller sig, att för-
ståndet, själfvet, hvarvet verkar alldeles
abstrahering af organerna, och
Paulus säger, att lagen är ineffe-
ktiv i hjertan, tyklar af Rätt: han
betraktes således det fysiska hjertat
som det metafysiska hjertat, organ.
Det metafysiska hjertat är ingenting
annat än den andeliga kraft, som
är verkande i hjertans organet, li-
ka så är förståndet ingenting an-
nat än den andeliga kraft, som är verk-
ande i förståndets organet. Och
just den föne kan ett fel i organet
afslöja hamna en brist eller rubb

